

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 319/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Миодраг Николов, адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ ..., кога заступа пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и АД за ... „ВВ“ ..., ради исплате накнаде трошкова исхране у току рада и регреса, одлучујући о ревизији туженог АД „ББ“ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2970/2018 од 30.05.2019. године, у седници већа одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ се одлучивање о посебној ревизији туженог АД „ББ“ ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2970/2018 од 30.05.2019. године, у обавезујућем делу изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог АД „ББ“ ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2970/2018 од 30.05.2019. године, у обавезујућем делу изреке.

Одбија се захтев туженог АД „ББ“ ... за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 981/17 од 19.06.2018. године, усвојен је тужбени захтев па су тужени обавезани да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде за исхрану у току рада за период од августа 2014. године до августа 2015. године, износ од 119.845,18 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од дана доспећа до исплате, све ближе описано у наведеном ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужена АД за ... „ВВ“ ..., обавезана да тужиоцу исплати на име накнаде за исхрану у току рада за период од септембра 2015. године до јула 2017. године, износ од 227.302,77 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни новчани износ од дана доспећа до исплате, све ближе описано у наведеном ставу изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев па су тужени обавезани да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде за регрес за годишњи одмор, за период од 18.09.2014. године до 31.12.2014. године, износ од 12.993,67 динара и за период од 01.01.2015. до 01.09.2015. године, износ од 29.573,16 динара, а тужена АД за ... „ВВ“ ... да тужиоцу исплати на име накнаде за регрес за годишњи одмор, за период од 01.09.2015. године до 31.12.2015. године, износ од 14.736,59 динара и за 2016. годину, износ од 45.921,67 динара. Ставом

четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезу да тужиоцу солидарно исплате накнаду за регрес за годишњи одмор за период од 01.01.2014. године до 18.09.2014. године, у износу од 5.668,41 динара и да се тужена „ББ“ АД ... обавезе да солидарно са туженим АД за ... „ВВ“ ... тужиоцу исплати накнаду за регрес за годишњи одмор за период од 01.09.2015. године до 31.12.2015. године, у износу од 14.736,59 динара и за 2016. годину у износу од 45.921,67 динара, као неоснован. Ставом петим изреке, тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде парничне трошкове у износу од 99.775,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2970/2018 од 30.05.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Зајечару П1 981/17 од 19.06.2018. године у ставу првом, другом и трећем изреке, као и одлука о трошковима поступка садржана у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу за период од 01.08.2014. године до 31.08.2015. године, исплате на име накнаде трошкова исхране у току рада, укупан износ од 71.907,10 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне новчане износе од доспећа до коначне исплате, док је део захтева преко досуђених до тражених износа, одбијен као неоснован, све ближе описано у наведеном ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени АД за ... „ВВ“ ..., да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 31.07.2017. године, на име накнаде трошкова исхране у току рада, исплати износ од 136.938,80 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне новчане износе од доспећа до коначне исплате, док је део захтева преко досуђених до тражених износа одбијен као неоснован, све ближе описано наведеним ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 18.09.2014. године до 31.12.2014. године, исплате укупан износ од 9.745,25 динара, док је део захтева преко досуђеног износа до траженог износа од 12.993,67 динара, одбијен као неоснован, и за период од 01.01.2015. године до 01.09.2015. године исплате укупан износ од 22.179,87 динара, док је део захтева преко досуђеног до траженог износа од 29.573,16 динара, одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужени АД за ... „ВВ“ ... да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 31.12.2015. године исплати укупан износ од 11.052,44 динара, док је део захтева преко досуђеног износа до траженог износа од 14.736,59 динара, одбијен као неоснован и за 2016. годину исплати укупан износ од 34.691,25 динара, док је део захтева преко досуђеног износа до траженог износа од 45.921,67 динара, одбијен као неоснован. Ставом шестим изреке, тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 81.505,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени АД „ББ“ ... је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу става један наведеног

члана, с обзиром да не постоји потреба разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана или новог тумачења права, имајући у виду став изражен у пресудама овог суда донетим у истоветним чињенично-правним споровима, због чега судске одлуке приложене уз ревизију не оправдавају потребу одлучивања о ревизији ни ради уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 18.09.2018. године а правноснажна другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 30.05.2019. године.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка је донета применом члана 163. став 2. у вези члана 153. ЗПП, према успеху у наведеном поступку.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић